

436. Örök Isten, kinek esztendőik nincsenek

Vad Péter Zsigmond

1. Örök Isten, kinek esztendőik Nincsenek létében, Min-ket pe-dig, mi-helyt szü-le-tünk,
Je-len van-nak múl-tak, jö-ven-dők Egy te-kin-té-sed-ben;

4
Már a ko-por-só vár, A bűn mi-att le-foly é-le-tünk, A ha-lál ve-lünk jár.

2. Ó, mely sokan elaluvának A múlt esztendőbe! Kik nálunknál jobbak valának, Szálltak temetőbe,
Minket pedig, kegyelmes Atyánk, Eddig takargattál, S ez új esztendőt derítvén ránk, Erre eljuttattál.

3. Uram, a te Lelked ereje Vélünk ily jót tégyen, Hogy jókedvednek esztendeje Ez az új is legyen;
Atyai karoddal forgassad A mi dolgainkat, Dicsőségedre igazgassad Minden szándékinkat.

4. Adj minékünk megújult szívet És új indulatot, Tehozzád mindenekben hívet És szent akaratot.
Újítsd meg rajtunk a te képed, Mely áll szent életben, Hogy lehessünk választott néped, Élven szeretetben.

5. Ez esztendőt testi jókkal is, Uram, koronázzad, A szükséges mulandókkal is Házunk felruházzad;
Földünket bő gyümölcsözéssel Munkálkodásunkra Áldd meg, hogy szükséges terméssel Szolgáljon javunkra.

6. Kegyelmed s áldásod újítsad Te szent Egyházadon: Közelebbről azt szaporítsad Itt lévő nyájadon.
Gátold hazánkban áradását A sok gonoszságnak, Fordítsd el eshető romlását Nemzetnek, országnak.

7. Tekintsd meg a szűkölködőket, Légy az árvák Atyja, Vigasztalja a kesergőket Szád édes szózatja,
Kik betegágyukban szenvednek, Vidámitd lelküket; Ínségükben kik könyörögnek, Add meg kérésüket!

8. Végre, midőn mind megavulunk Az esztendeinkkel, Egymás után mi is elmúlunk Emlékezetinkkel:
Uram, sorsunkon könyörülvén, Vigy a dicsőségbe, Minden bűnünket eltörölvén, Újíts meg az égbe'!

